

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ОБЛАСНА СПІЛКА ЕКОНОМІСТІВ УКРАЇНИ
CONCORDIA UNIVERSITY
ГРОМАДСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ «ЦЕНТР СТАЛОГО РОЗВИТКУ»**

КАФЕДРА ЕКОНОМІКИ ТА ПІДПРИЄМНИЦТВА

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

**МАТЕРІАЛИ XVII МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

21 жовтня 2016 року

Черкаси ЧДТУ 2016

ББК 65.050
УДК 338

Організаційний комітет:

Григор О.О.	к.держ.упр., доц., в.о. ректора ЧДТУ
Прямухіна Н. В.	к.е.н., доцент, декан факультету економіки та управління ЧДТУ
Манн Р. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри економіки та підприємництва ЧДТУ
Петкова Л. О.	д.е.н., професор, завідувач кафедри міжнародної економіки та бізнесу ЧДТУ
Коломицева О. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри економічної кібернетики і маркетингу ЧДТУ
Фінангіна О. В.	д.е.н., професор, завідувач кафедри менеджменту ЧДТУ
Ільченко Н. В.	к.держ.упр., доцент, доцент кафедри економіки та підприємництва ЧДТУ

Теорія і практика сучасної економіки: матеріали XVII Міжнародної науково-практичної конференції : 21 жовтня 2016 р. / від. ред. Р.В. Манн; М-во освіти і науки України, Черкас. держ. технол. ун-т. – Черкаси : ЧДТУ, 2016. – 166 с.

Матеріали конференції висвітлюють стратегічні питання розвитку економіки, вдосконалення інвестиційної привабливості регіонів, галузей і підприємств, інтенсифікації інтеграційних процесів та інші актуальні проблеми сучасної економіки, фінансів, менеджменту та маркетингу.

Оргкомітет вважає за доцільне повідомити, що не всі положення і висновки окремих авторів є беззаперечними. Разом з тим, вважаємо можливим їх публікацію з метою обговорення.

ББК 65.050
УДК 338

© Колектив авторів, 2016

УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Наталіч А. Д., магістрант Черкаського державного технологічного університету
Науковий керівник: **Захарова О. В.**, д.е.н., професор кафедри менеджменту Черкаського державного технологічного університету

У сучасному світі інвестиційно-інноваційний потенціал є однією з основних рушійних сил соціально-економічного розвитку регіональних систем. Ефективне управління формуванням потенціалу регіону дозволяє створити базис для успішного вступу регіону до глобальних соціально-економічних процесів. Кожному регіону доводиться самостійно вибирати траєкторію розвитку, враховуючи цілий комплекс чинників зовнішнього і внутрішнього середовища свого функціонування. У зв'язку з цим управління формуванням інноваційного потенціалу регіону, що є одночасно підсистемою інноваційного потенціалу держави і підсистемою соціально-економічної сфери регіону, повинне здійснюватися з урахуванням стратегії розвитку як всієї країни, так і даного регіону.

Інвестиційно-інноваційний потенціал як поняття має досить значну історію дослідження, одним з цих визначень ми можемо спостерігати нижче, інвестиційно-інноваційний потенціал – це максимальна сукупність інвестиційних ресурсів спрямованих в інноваційний процес, які перебувають у взаємозв'язку з чинниками, що зумовлюють і створюють необхідні умови для досягнення відповідних орієнтирів інноваційної діяльності та підвищення конкурентоспроможності в довгостроковій перспективі. Інноваційна діяльність має бути прибутковою, тобто генерувати нові фінансові потоки, які в свою чергу є потенційним джерелом інвестицій в нові інновації [4]. Інвестиційно-інноваційний потенціал регіону визначається максимальною спроможністю суб'єктів ринку та складових фінансової інфраструктури генерувати інвестиційні ресурси та трансформувати їх в інноваційні продукти і процеси, ефективно використовуючи характерні регіональні особливості і забезпечуючи стає економічне зростання та реалізацію соціально-економічних програм регіону. Інвестиційно-інноваційний потенціал держави визначається як сукупність потенціалів регіонів, посилена ефектом синергії та організаційним механізмом цілеспрямованої державної політики на сталий економічний розвиток та зміцнення міжнародного становища держави [2].

Одержані рейтингові оцінки (R) розміщуються згідно з ранжиром, і на цій основі визначається місце кожного регіону. Отримані мною результати наведені у табл. 1. та на рис. 1.

Таблиця 1

Групування регіонів України за рівнем інноваційного потенціалу 2014-2015 рр. [1]

Значення рейтингу, R	Інноваційний потенціал	Регіони
$R > 2$	Найвищий	Харківська, Дніпропетровська
$1 < R < 2$	Високий	Вінницька, Донецька, Запорізька, Львівська, Миколаївська, Полтавська, Сумська
$0,5 < R < 1$	Середній	Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Одеська, Тернопільська, Херсонська
$0,5 < R$	Низький	Волинська, Житомирська, Закарпатська, Луганська, Рівненська, Хмельницька, Черкаська, Чернігівська, Чернівецька

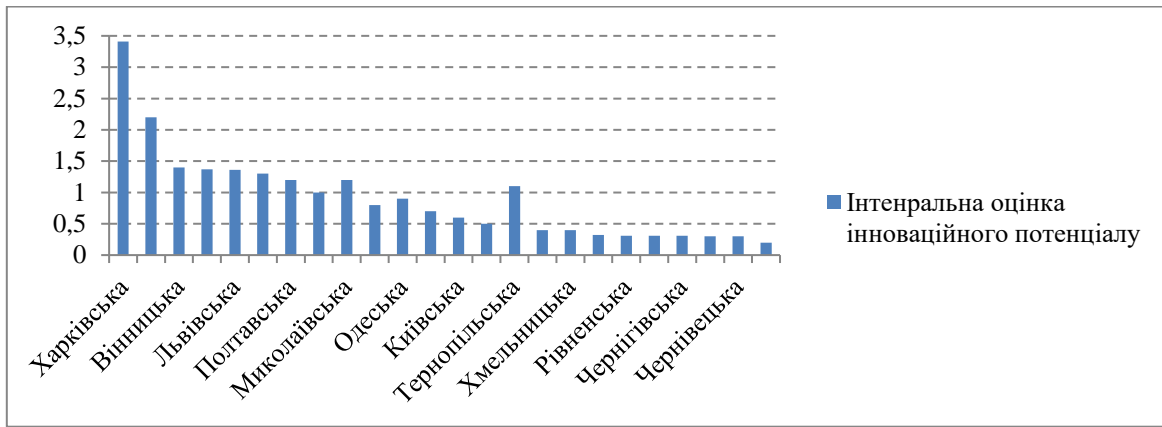

Рис. 1 Оцінка рівня інноваційного потенціалу регіонів України в 2014-2015 рр.

Можна побачити, що найвищий рівень інноваційного потенціалу мають Харківська та Дніпропетровська області. До групи з низьким рівнем інноваційного потенціалу увійшли Волинська, Житомирська, Закарпатська, Луганська, Рівненська, Хмельницька, Черкаська, Чернігівська та Чернівецька області. У порівнянні з розрахунками, проведеними вітчизняними вченими в попередніх періодах, можна зауважити, що Харківська та Дніпропетровська області не змінили своїх позицій і залишилися серед регіонів, які мають найвищий в Україні рівень інноваційного потенціалу. Значно погіршили позиції Київська та Луганська області, які спочатку відносилися до групи високого та дуже високого потенціалу, а тепер, відповідно, – до середнього та низького. Проте значно покращили рейтинг такі регіони, як Вінницька та Одеська області [3]. Проведена інтегральна оцінка інноваційного потенціалу регіонів України показує його значну диференціацію (Харківська область – 3,41; Луганська – 0,2), за таких умов інноваційна діяльність має спрямовуватися не лише на підвищення конкурентоспроможності підприємств або продукції, яка ними випускається, а й на усунення розбіжностей у рівнях розвитку регіонів у межах країни. З огляду на це, важливим вбачається підвищення інвестиційної привабливості інноваційних об'єктів шляхом запровадження супроводу інноваційних проектів та надання різноманітних пільг або підтримки на місцевому рівні. Особливу увагу слід приділити вітчизняним інвесторам, оскільки іноземні інвестори сьогодні є більш обережними через високий рівень ризиків, пов'язаних із нестабільністю економічної і політичної ситуації в нашій країні, та відсутністю стимулів для розгортання ризикового інноваційного бізнесу.

Регулювання інвестиційно-інноваційних процесів на регіональному рівні, викликане специфічними особливостями розвитку економіки, доцільно здійснювати у взаємозв'язку з: - зміцненням фінансово-економічної основи регіональних і місцевих бюджетів через вдосконалення міжбюджетних відносин; - збільшенням податкової бази за рахунок залучення малого та середнього бізнесу в реальний сектор економіки; - прискоренням промислової реконструкції та розвитку дилерської мережі; - створенням економічної інфраструктури для розвитку венчурного інвестування і нормативно-законодавчої бази з регулювання прав на інтелектуальну власність. Центральна роль у майбутньому процвітання регіону належить інноваційним інвестиціям, що підвищує продуктивність праці і вкладеного капіталу. Розвиток інновацій здійснюється в умовах накопичення нових знань, створення і продуктивного використання нових технологій.

З метою підвищення інвестиційно-інноваційного потенціалу, покращення інвестиційного клімату в Україні та активізації іноземного інвестування необхідно взяти доцільне запровадження таких заходів, а саме:

- досягнення консенсусу між різноманітними політичними партіями з приводу вирішення загальнонаціональних проблем виходу України з економічної кризи та поліпшення ситуації в зоні АТО;

- чітке та однозначне визначення пріоритетів у зовнішній політиці України – чітка орієнтація на створення зони вільної торгівлі з ЄС;

- впровадження економічного механізму страхування ризиків для іноземних інвесторів;

- розвиток системи державних гарантій, що надаються інвестору в пріоритетних для України напрямках інвестування – активізація заходів, щодо формування позитивного іміджу України.

Отже, запровадження розглянутих шляхів підвищення рівня інвестиційного клімату, а також рівня інвестиційно-інноваційного потенціалу України призведе до припливу інвестицій, особливо іноземних та забезпечить створення умов для переходу до інвестиційно-інноваційної моделі розвитку економіки країни.

Список використаних джерел

1. Бондаренко О. О. Оптимізація інвестиційного забезпечення інноваційної складової економічного зростання в Україні: Автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.02.12 / О. О. Бондаренко / Українська академія банківської справи. – Суми, 2012. – 19с.

2. Геєць В. М. Інвестиційно-інноваційний шлях розвитку – модернізаційний проект розвитку української економіки і суспільства початку ХХІ століття / В. М. Геєць. // Банківська справа. – 2013. – № 4 (52). – С. 16-21.

3. Олійник О. Рейтинг інвестиційної привабливості регіонів України / О. Олійник, М. Дацишин // Економічні реформи сьогодні. – 2012.

4. Ткачук В. Р. Організаційний механізм формування та нарощування інвестиційного потенціалу регіону: автореф. дис. канд. екон. наук: 08.00.11 / В. Р. Ткачук ; Полтав. нац. техн.ун-т ім. Ю.Кондратюка. – Полтава, 2014. – 19 с.

УДК 332.12

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ У РЕГІОНАЛЬНІЙ ІННОВАЦІЙНІЙ СИСТЕМІ

Титаренко Ю. С., магістрант Черкаського державного технологічного університету

Гусар Н. Л., магістрант Черкаського державного технологічного університету

Науковий керівник: **Білан О. В.**, к.е.н, ст. викладач Черкаського державного технологічного університету

Регіони займають особливе місце в просторовій сфері інноваційної діяльності. З одного боку, вони мають виконувати значну частину роботи з реалізації державної інноваційної політики. З іншого боку, саме регіональний рівень влади зацікавлений в успішному впровадженні інноваційних технологій у виробництво та соціальну сферу. Маючи практичний досвід створення інноваційних структур, сприяння розвитку інноваційного підприємництва та інтеграції освіти і бізнесу, саме фахівці регіонального рівня найбільш близькі до розуміння слабких і сильних сторін системи організаційного і кадрового забезпечення інноваційної діяльності [1].

Ринок починає визначати кінцеві цілі, завдання й організацію освіти, витісняючи з цієї сфери державу. Процес отримання та передачі знання переміщується із соціальної сфери у сферу виробництва, перетворюючи ВНЗ в одну з безлічі організацій, що беруть участь у цьому виробництві. ВНЗ починають функціонувати як «постачальники знань». Ті, хто навчається,